

Under 30. Maj 1929 meddelte Rigsdagen sit Samtykke til Danmarks Ratifikation af den midlertidige *Venskabs- og Handelstraktat mellem Danmark og Kina* af 12. December 1928. Ved denne Traktats Art. II gav Danmark i Princippet *Afkald* paa den *Eksterritorialitetsret*, som danske Statsborgere havde nydt i Kina siden Midten af forrige Aarhundrede, idet Artiklen bestemte, at hver af Parternes Statsborgere inden for den anden Parts Omraade skulde være undergivet denne Parts Lovgivning og dens Domstoles Jurisdiktion.

Ifølge en til Traktaten knyttet *Noteveksling* skulde dette Afkald dog være betinget af, at de Stater, der havde underskrevet og ratificeret Washington-Traktaterne af 1922, paa tilsvarende Måde gav Afkald paa deres Statsborgeres eksterriale Rettigheder i Kina. Disse Stater var Amerikas Forenede Stater, Belgien, Storbritannien, Frankrig, Italien, Japan, Nederlandene og Portugal.

Denne Betingelse var endnu ikke opfyldt, da Japan i 1941 angreb U.S.A. i Pearl Harbour. Under Hensyn til det Vaabenfællesskab, som det japanske Overfald etablerede mellem Kina og adskillige af Washington-Traktatens Signatarmagter, indgik disse i de følgende Aar paa at imødekomme det gennem mange Aar fra kinesisk Side nærede Ønske om at bringe de fra Midten af forrige Aarhundrede hidrørende „ulige“ Traktater til Ophør.

Den 11. Januar 1943 undertegnedes saaledes i Chungking Traktater mellem Kina og henholdsvis *Storbritannien* og *U.S.A.*, hvorved sidstnævnte Magter gav Afkald ikke blot paa deres Statsborgeres Eksterritorialitet i Kina, men ogsaa paa en Række andre Særrettigheder og Privilegier, der var indrømmet dem ved de gamle Traktater, saasom de særlige Rettigheder i Peipings Diplomatkvarter og de internationale Settlements i Shanghai og visse andre Byer. Retten til at drive Kystfart mellem kinesiske Havne og alle Særrettigheder knyttet til de saakaldte „Traktathavne“ i Kina.

I Løbet af de følgende Aar afsluttede den kinesiske Regering lignende Traktater med en Række andre Lande.